

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

Fraternitat en un món ferit

El proper dia 2 de febrer celebrarem la XXV Jornada de la Vida Consagrada, que té com a lema «La vida consagrada, paràbola de fraternitat en un món ferit». El lema es fa ressò de la condició ferida tant de l'ésser humà com de tota la creació i, d'altra banda, de la vocació i missió de les persones consagrades en l'Església i en la societat, que han d'esdevenir signe visible de la proximitat de Déu amb cada persona. Tot això des de la perspectiva de la paràbola del bon samarità, que ensenya que hem de convertir-nos en proïmes de tothom, fins i tot dels enemics. Ser proïme vol dir complir el mandament de l'amor amb totes les persones, sobretot amb les vulnerables i ferides a la vora del camí.

La paràbola del bon samarità ha de ser el nostre criteri de comportament, i mostra clarament la universalitat de l'amor que cal oferir a tota persona necessitada, sigui qui sigui, vingui d'on vingui. El meu proïme és qualsevol que tingui necessitat de mi i que jo puc ajudar-lo. D'aquesta manera s'universalitza el concepte de proïme però, al mateix temps, segueix essent ben concret. Tot i que s'estén a tots els éssers humans, l'amor al proïme no es dilueix en una actitud genèrica i abstracta, poc exigent en ella mateixa, sinó que demana un compromís pràctic en el temps i l'espai, en el moment present i en el lloc on visc. Aquest és el criteri de comportament i la mesura que Jesús proposa: la universalitat de l'amor que s'adreça a tot germà necessitat, sigui qui sigui.

Els Pares de l'Església han interpretat aquesta paràbola des d'una perspectiva

cristològica. El camí de Jerusalem a Jericó apareix com a imatge de la història universal; l'home que jeu mig mort a la vora del camí és imatge de la humanitat ferida pel pecat, i Nostre Senyor Jesucrist és el Bon Samarità. Com assenyala la constitució pastoral *Gaudium et spes* del Concili ecumènic Vaticà II sobre l'Església en el món d'avui, «per la seva encarnació, el Fill de Déu en certa manera s'ha unit amb cada home. Treballà amb mans humanes, pensà amb intel·ligència humana, obrà amb voluntat humana, estimà amb cor humà. Nascut de Maria Verge, es va fer veritablement un de nosaltres, sem-

blant en tot a nosaltres, encara que sense pecar» (GS 22).

Jesucrist és solidari de tot el gènere humà: experimenta el sofriment, el cansament, la fam, i la set; experimenta a la vegada els sentiments humans d'alegria, tristesa, indignació, admiració i, sobretot, l'amor. Els Evangelis relaten sobretot el seu amor als altres, fins a donar la vida. Manifesta la seva solidaritat en primer lloc pel fet de l'encarnació, tot compartint la nostra condició humana, fent-se home com nosaltres. Aquest amor solidari és present en tota la seva vida terrenal, es manifesta de manera particular amb els qui sofreixen, amb els cansats i afeixugats i arriba a la seva culminació amb el sacrifici redemptor a la creu. És el bon samarità que ve a salvar, a guarir, a omplir de vida.

Els membres de la Vida Consagrada fan present el Senyor enmig del món i coneixen les lluites i els sofriments de la vida en la pròpia pell i en la dels altres. Aprenen a l'escola de Crist bon samarità: pregunten, viuen en comunitat, comparteixen la missió des de la pobresa i la senzillesa del Senyor. En el seu cor contemplatiu i actiu esdevenen profecia de fraternitat. Són homes i dones que s'apropen a la vora del camí en qualsevol lloc per desconegut que sigui en una barriada, en el cor d'un monestir, al cor de residències, hospitals i escoles, i es converteixen en oli i vi per a les ferides del món, especialment dels més necessitats. Donem gràcies a Déu per ells i els donem gràcies pel seu exemple de fraternitat i compromís a la nostra diòcesi.

ENTREVISTA

Francesc, pastor i teòleg

DANIEL PALAU

El llibre *Francesc, pastor i teòleg* (Sant Pacià Books) ofereix una mirada polièdrica sobre els primers set anys de ministeri del papa Francesc. Persones amb dedicacions pastorals i acadèmiques diverses reflexionen sobre les línies mestres de l'acció del Papa com a pastor i teòleg; unes aportacions dutes a terme el novembre de 2019 en el Congrés «L'aportació del papa Francesc en la teologia i la pastoral de l'Església», celebrat a l'AUSP. El Dr. Daniel Palau és el coordinador del llibre.

Per què el papa Francesc aconsegueix connectar amb els homes i les dones d'avui?

És evident que el papa Francesc es fa escoltar, perquè parla amb paraules i amb gestos. Parla a la humanitat sencera com aquell qui s'adreça a un auditori conegut: amb confiança, amb respecte, amb profunditat i amb claredat. I al costat de les paraules i els gestos hem de saber percebre la seva credibilitat en el fet de no deixar mai de costat els últims dels últims, els pobres.

Per què aquest pontificat pot ser clau?

El papa Francesc, amb el seu accent personal, ens ha ajudat a redescobrir l'alegria, com l'element propi de la vida cristiana. Una alegria que neix de l'Amor de Déu i que esclata amb tota la força amb la Pasqua de Jesús.

Al Congrés hi van participar persones que coneixen bé el Papa. En què van coincidir?

Van coincidir en què és del tot imprescindible combinar sempre la reflexió i l'acció, la teologia i la pastoral, l'espiritualitat i el compromís. Un segon element coincident: la necessitat de viure la fe en l'exercici constant del discerniment. La vida cristiana és, i ha de ser sempre, una resposta sincera, valenta i generosa a la crida de Déu. L'Esperit Sant ens ajuda a descobrir les passes que cal fer en cada moment, i aquest exercici de discernir és indiscutiblement propi del papa Francesc.

Òscar Bardaji i Martín

GLOSSA

Bé pel sagristà, bé per la comunitat

«Conec les teves obres, el teu amor, la teva fe, el teu servei i la teva constància» (Ap 2,19). Fa alguns diumenges, en acabar cadascuna de les misses del dia, en una església es va llegir aquest text per manifestar l'agraïment pel treball del sagristà, arribat a l'edat de jubilació: «Avui tenim una notícia important per compartir. Amb les misses d'aquest diumenge, el nostre sagristà acaba l'exercici de la seva missió. Aquest any 2021 arriba a l'edat reglamentària i té ben merescuda la jubilació.

»Fa una bona colla d'anys que vetlla pel dia a dia de la sagristia i de l'església. La feina de sagristà és molt complexa i, com ell diu, cal tocar moltes teclades. A més, durant aquests anys ha tingut cura de la part musical de la litúrgia, preveient els cants de cada missa, els *powerpoint* on apareixien les lletres i, sovint, la direcció de cants durant les celebracions. Tot i això, seguirà, sempre que ell vulgui, entre nosaltres i, sempre que vulgui i pugui, podrà col·laborar en la direcció dels cants. És ben clar, doncs, que la notícia demana un reconeixement per la feina feta, per la dedicació incondicional, per la disponibilitat, per l'agradable,

acollidora i positiva conversa..., per haver fet de l'ofici de sagristà una ocasió per servir i estimar la comunitat eclesial i per haver estat una ajuda perquè tots estimem i lloem Déu Nostre Senyor. Motiu d'agraïment per part dels companys preveres i per part de tots els qui constituïm aquesta comunitat cristiana. Gràcies per la feina feta, per les celebracions compartides, per fer-nos sentir a gust en aquesta església, per ajudar a construir comunitat cristiana que camina, intentant respondre a les exigències de l'Evangeli. Gràcies per aquests anys de servei i per l'amistat.»

Sempre és un bon moment per agrair tants i tants serveis personals o comunitaris que ens fan els altres. Serveis, sovint, poc sorollosos, amb poca repercussió pública i escàs o cap agraïment. Aquesta comunitat cristiana ho va fer bé. Ho va saber agrair i va saber fer-ho comunitàriament, en acabar les seves eucaristies dominicals. Bé pel sagristà, bé per la comunitat. «Poseu-vos els uns al servei dels altres, cadascú segons els dons que ha rebut, com a bons administradors de la múltiple i variada gràcia de Déu» (1Pe 4,10).

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Vibrar con la música del Evangelio

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO
Franciscana de los Sagrados Corazones

Con el primer «Video del Papa», Francisco ha iniciado el 2021 con una llamada a la fraternidad. «El Señor nos dé la gracia de vivir en plena hermandad con los hermanos y hermanas de otras religiones, rogando los unos por los otros, abiertos a todos». En *Fratelli tutti*, el Papa confiesa que las cuestiones relacionadas con la fraternidad y la amistad social han estado siempre entre sus preocupaciones (FT 5).

Los cristianos no podemos esconder que «si la música del Evangelio deja de vibrar en nuestras entrañas habremos perdido la alegría que brota de la compasión, la ternura que nace de la confianza, la capacidad de reconciliación que encuentra su fuente en sabernos siempre perdonados-enviados» (277).

Cada año, en la fiesta de la Presentación del Señor, lo que el Papa nos dice a todos lo conmemoramos, de manera particular, los hermanos y hermanas consagrados al Señor.

Tenemos la certeza de ser amados, «Dios es Amor» (Jn 4,16). Permanecer en su amor, guiados por el Espíritu, con Cristo y en fraternidad, ser ofrenda generosa al Señor para nuestro mundo sufriente. Casa de puertas abiertas, Iglesia que sirve. Ser hermanos y hermanas, manteniendo la alegría del encuentro con Jesús, cultivadores de la alegría y el servicio.

María está con nosotros, Ella desea «un mundo nuevo, donde todos seamos hermanos, donde haya lugar para cada descartado de nuestras sociedades» (278).

Lectures de la missa diària i santoral

1. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [He 11,32-40 / Sl 30 / Mc 5,1-20]. Sant Cecili, bisbe de Granada i mr.; sant Brígida d'Escòcia, vg.; beates Maria-Anna Vaillot i Otilia Baumgarten, rel. paüles.

2. □ Dimarts [MI 3,1-4 (o bé: He 2,14-18) / Sl 23 / Lc 2,22-40 (o bé: 2,22-32)]. Presentació del Senyor, antigament Purificació de Maria, i popularment la Candelera (pel ritu de la llum). Mare de Déu patrona dels cersers i dels electricistes; altres advocacions marianes: Candela (Valls), Candelaria (Tenerife), Ajuda (Barcelona), Calle (Palència)...; sant Corneli, bisbe.

3. ■ Dimecres [He 12,4-7.11-15 / Sl 102 / Mc 6,1-6]. Sant Blai, bisbe de Sebaste (Armènia) i mr. (s. IV), invocat pel mal de coll; sant Anscari (Òscar), bisbe d'Hamburg (†865), originari de les Gàl·lies i evangelitzador d'Escandinàvia. Santa Claudina Thévenet, vg. fund. rel. Jesús-Maria (RJM); sant Francesc Blanco i companys, mrs. al Japó; beat Esteve Bellesini, prev. agustiniana; beat Joaquim de Siena, rel. servita.

4. ■ Dijous [He 12,18-19.21-24 / Sl 47 / Mc 6,7-13]. Sant Andreu Corsini (†1373), bisbe (carmelita). Sant Joan de Brito, prev. i beatus Rodolf Acquaviva, prev. i companys, Francesc Pacheco, Carles Spinola, prevs., i companys, Jaume Berthieu, prev., i Lleó-Ignasi Magin, prev., i companys, jesuïtes, mrs. Sant Gilbert (1083-1189), monjo anglès i fund.; santa Joana de Valois (†1505), princesa francesa i fund.; santa Caterina de Ricci, vg. dominicana; sant Josep de Leonessa, prev. caputxí.

5. ■ Divendres [He 13,1-8 / Sl 26 / Mc 6,14-29]. Sant Agata o Àgueda, vg. i mr. siciliana (s. III), patrona de les dones d'Aragó. Santa Calamanda, vg. i mr., patrona de Calaf.

6. ■ Dissabte [He 13,15-17.20-21 / Sl 22 / Mc 6,30-34]. Sant Pau Miki, prev. jesuïta japonès, i companys (franciscans, jesuïtes i laics), mrs. a Nagasaki (Japó, 1597). Sants Pere Baptista, Martí de l'Ascensió i Francesc de Sant Miquel, mrs.; santa Dorotea, vg. i mr. a Capadòcia, patrona dels floricultors; sant Amand, bisbe. Festa del Sant Misteri de Cervera.

7. ■ Diumenge vinent, V de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Jb 7, 1-4.6-7 / Sl 146 / 1Co 9,16-19.22-23 / Mc 1,29-39]. Sant Ricard, rei d'Anglaterra; sant Teodor, mr.; santa Julià, viuda; santa Coleta, vg. franciscana.

Intencions del Sant Pare per al mes de febrer

Preguem per les dones que són víctimes de la violència, perquè siguin protegides per la societat i perquè el seu sofriment sigui considerat i escoltat.

DIUMENGE IV DE DURANT L'ANY

COMENTARI

Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 18,15-20)

Moisés digué al poble: «El Senyor, el teu Déu, farà que s'aixequi d'enmig teu, d'entre els teus germans, un profeta com jo. Escolteu-lo. El dia que el poble s'havia reunit a la muntanya de l'Horeb, vas demanar al Senyor, el teu Déu, de no tornar a sentir la veu del Senyor, el teu Déu, i de no veure més aquelles flames, per por de morir. Llavors el Senyor em digué: "Han fet bé de demanar-ho. Jo faré que s'aixequi d'enmig dels seus germans un profeta com tu, li posaré als llavis les meves paraules i ell els dirà tot el que jo li ordenaré. I jo demanaré comptes als qui no escoltin les paraules que ell els dirà en nom meu. Però si un profeta s'atreveix a dir en nom meu alguna paraula que jo no li hauré ordenat, o bé parla en nom d'altres déus, morirà."»

Salm responsorial (94)

R. *Tant de bo que avui sentíssiu la veu del Senyor: «No endureix els vostres cors».*

Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa, / aclamem la Roca que ens salva; / presentem-nos davant seu a lloar-lo, / aclamem-lo amb els nostres cants. R.

Veniu, prosternem-nos i adorem-lo, / agenollem-nos davant del Senyor, que ens ha creat; / ell és el nostre Déu, / i nosaltres som el poble que ell pastura, / el ramat que ell mateix guia. R.

Tant de bo que avui sentíssiu la seva veu: / «No endureix els cors com a Meribá, / com el dia de Massà, en el desert, / quan van posar-me a prova els vostres pares, / i em temptaren, tot i haver vist les meves obres». R.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 7,32-35)

Germans, jo voldria que visquéssiu sense neguit. El qui no és casat pot ocupar-se de les coses del Senyor i mirar de fer el que és agradable al Senyor, mentre que els casats s'han d'ocupar de coses del món i mirar d'agradar a la muller, i tenen el cor dividit. Igualment la noia o la dona no casada pot ocupar-se de les coses del Senyor i de ser santa de cos i d'esperit, mentre que les dones casades s'han d'ocupar de coses del món i mirar d'agradar al marit. Tot això ho dic pensant què és més avantatjós. No vull pas lligar-vos. Penso només que és cosa més digna, i que facilita de viure dedicat al Senyor sense tràfecs que ens distreguin.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Marc (Mc 1,21-28)

A Cafar-Naüm Jesús anà en dissabte a la sinagoga i ensenyava. La gent s'estranyava de la seva manera d'ensenyar, perquè no ho feia com els mestres de la llei, sinó amb autoritat. En aquella sinagoga hi havia un home posseït d'un esperit maligne que es posà a cridar: «¿Per què et fiques amb nosaltres, Jesús de Natzaret? ¿Has vingut a destruir-nos? Ja sé prou qui ets: ets el Sant de Déu.» Però Jesús el reprengué i li digué: «Calla i surt d'aquest home». Llavors l'esperit maligne sacsejà violentament el posseït, llançà un gran xiscle i en va sortir. Tots quedaren intrigats i es preguntaven entre ells: «¿Què vol dir això? Ensenya amb autoritat una doctrina nova; fins i tot mana als esperits malignes, i l'obeeixen.» I aviat la seva anomenada s'estengué per tota la regió de Galilea.

Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 18,15-20)

Moisés habló al pueblo diciendo: «El Señor, tu Dios, te suscitará de entre los tuyos, de entre tus hermanos, un profeta como yo. A él lo escucharéis. Es lo que pediste al Señor, tu Dios, en el Horeb el día de la asamblea: "No quiero volver a escuchar la voz del Señor mi Dios, ni quiero ver más ese gran fuego, para no morir". El Señor me respondió: "Está bien lo que han dicho. Suscitaré un profeta de entre sus hermanos, como tú. Pondré mis palabras en su boca, y les diré todo lo que yo le mande. Yo mismo pediré cuentas a quien no escuche las palabras que pronuncie en mi nombre. Y el profeta que tenga la arrogancia de decir en mi nombre lo que yo no le haya mandado, o hable en nombre de dioses extranjeros, ese profeta morirá"».

Salmo responsorial (94)

R. *Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor: «No endurezcáis vuestro corazón».*

Venid, aclamemos al Señor, / demos vítores a la Roca que nos salva; / entremos a su presencia dándole gracias, / aclamándolo con cantos. R.

Entrad, postrémonos por tierra, / bendiciendo al Señor, creador nuestro. / Porque él es nuestro Dios, / y nosotros su pueblo, / el rebaño que él guía. R.

Ojalá escuchéis hoy su voz: / «No endurezcáis el corazón como en Meribá, / como el día de Massá en el desierto; / cuando vuestros padres me pusieron a prueba / y me tentaron, aunque habían visto mis obras». R.

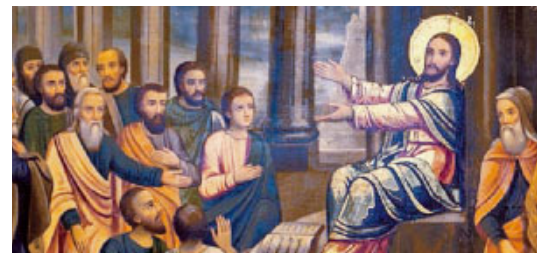
Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 7,32-35)

Hermanos: Quiero que os ahorréis preocupaciones: el no casado se preocupa de los asuntos del Señor, buscando contentar al Señor; en cambio, el casado se preocupa de los asuntos del mundo, buscando contentar a su mujer, y anda dividido. También la mujer sin marido y la soltera se preocupan de los asuntos del Señor, de ser santa en cuerpo y alma; en cambio, la casada se preocupa de los asuntos del mundo, buscando contentar a su marido. Os digo todo esto para vuestro bien; no para poner una trampa, sino para inducirlos a una cosa noble y al trato con el Señor sin preocupaciones.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 1,21b-28)

En la ciudad de Cafarnaúm, el sábado entró Jesús en la sinagoga a enseñar; estaban asombrados de su enseñanza, porque les enseñaba con autoridad y no como los escribas. Había precisamente en su sinagoga un hombre que tenía un espíritu inmundo y se puso a gritar: «¿Qué tenemos que ver nosotros contigo, Jesús Nazareno? ¿Has venido a acabar con nosotros? Sé quién eres: el Santo de Dios». Jesús lo increpó: «¡Cállate y sal de él!». El espíritu inmundo lo retorció violentamente y, dando un grito muy fuerte, salió de él. Todos se preguntaron estupefactos: «¿Qué es esto? Una enseñanza nueva expuesta con autoridad. Incluso manda a los espíritus inmundos y lo obedecen». Su fama se extendió enseguida por todas partes, alcanzando la comarca entera de Galilea.

«Jesús ensenyava amb autoritat»

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

Jesús, com a bon jueu, tenia el costum de participar, els dissabtes, en el culte de la sinagoga, on es resen els salms i es llegeixen i es comenten les lectures de l'Esclat. Com a rabí famós, Jesús és convidat, en repetides ocasions, a comentar la Paraula de Déu i a predicar al poble. L'evangelí ens mostra la sorpresa de la gent, ja que Jesús no ensenya com els altres escribes, sinó «amb autoritat».

Els mestres ensenyaven referint-se a l'Esclat —per exemple: «diu el Senyor en el llibre de ...»—, o bé referint-se als antics mestres, reconeguts per tots —per exemple: «ensenya rabí N. que ...»—. Jesús, en canvi, ensenya en nom propi: «En veritat jo us dic que ...»; o bé: «Ja sabeu que es va dir als antics: No matis, però jo us dic ...». Jesús ensenya posant-se fins i tot al mateix nivell que la mateixa Sagrada Esclat. Jesús, en definitiva, com els antics profetes d'Israel, es presenta parlant en nom de Déu i ensenyant amb l'autoritat de Déu mateix. Per això, la gent estava sorpresa i els altres escribes i mestres estaven escandalitzats de les pretensions de Jesús.

Però Jesús no només ensenya, sinó que també actua: guareix els malalts, comparteix taula amb els pecadors, s'acosta a tocar els leprosos... L'evangelí d'avui ens presenta el cas d'un exorcisme realitzat per Jesús: guareix un pobre home turmentat per un esperit immund.

En aquella època, totes les malalties mentals i neurològiques, donat el poc coneixement que tenien de la psique humana, eren atribuïdes a la influència destructiva d'esperits malífics o immunds; fins i tot eren atribuïdes al propi Satanàs. Jesús, restablint els malalts psíquics, es presenta com antagonista del diable.

D'aquesta manera, Jesús, amb l'autoritat del seu ensenyament, s'equipara a un enviat directe de Déu i, amb l'eficàcia de la seva paraula sobre els malalts físics i psíquics, es presenta com a contrincant de les forces malífiques que tenallen la humanitat.

Jesús és així, amb les seves paraules i les seves obres, la plenitud de la profecia de l'Antic Testament: Jesús és el Profeta més gran que Moisés i que tots els profetes d'Israel; provocant d'aquesta manera la sorpresa i la incomprensió dels seus contemporanis, que no arriben a captar el rerefons de la seva identitat.

Nosaltres sabem que ell és el Fill de Déu, fet un de nosaltres. Per això, en les seves paraules reconeixem la Paraula de Déu, i en les seves obres descobrim el poder benefactor de Déu envers els mals i dolors de la humanitat. I en ell posem tota la nostra confiança i el reconeixem com a Senyor de la nostra vida.

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Dilluns 1 de febrer, a les 11 h. Reunió de consiliaris del Moviment de Curssets de Cristiandat de Galícia, Astúries i Lleó (per videoconferència).

Dimarts 2, a les 20 h. Missa a la Catedral en la festa de la Presentació del Senyor.

Dimecres 3, a les 11 h. Reunió d'Arxiprestes.

Diumenge 7, a les 11 h. Confirmacions a la parròquia de Sant Pau de Terrassa.

varen concelebrar en aquella missa.

Càritas a Granollers i a Sabadell. Diverses entitats col·laboren amb Càritas.

Granollers

Sabadell

Notícies

XXV Aniversari del Concili Provincial Tarraconense. En la solemnitat dels sants màrtirs Fructuós, bisbe, i Auguri i Eulogi, diaques, es va celebrar a la Catedral de Tarragona l'Eucaristia en acció de gràcies en el vint-i-cinquè aniversari del Concili Provincial Tarraconense de 1995. Mons. Josep Àngel Saiz Meneses i Mons. Salvador Cristau

tas parroquial dels Franciscans de Granollers per garantir el dret a l'alimentació de les persones necessitades. D'altra banda, el Gremi de fabricants de Sabadell reconeix la tasca de Càritas per acollir i acompanyar les persones vulnerables de la ciutat.

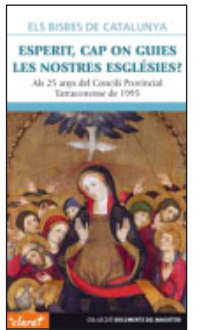
Conferència sobre l'evangeli de sant Marc. En el marc de les xerrades de formació a la parròquia de Sant Pere d'Octavià de Sant Cugat del Vallès, a les portes de la Setmana de la Bíblia, el biblista Mn. Marcos Aceituno, professor a la Facultat de Teologia de l'Ateneu Sant Pacià, va oferir el 21 de ge-

ner una conferència sobre l'Evangeli segons sant Marc, el més antic, escrit trenta anys després de la Passió de Crist.

Llibre

Esperit, cap on guies les nostres esglésies? Als 25 anys del Concili Provincial Tarraconense de 1995.

Els catorze bisbes de Catalunya publiquen aquest llibre amb motiu dels vint-i-cinc anys del Concili Provincial Tarraconense (1995). «La intenció és que sigui útil i profitós, i que expressi una orientació pastoral que es mou entre el Concili Vaticà II, els ensenyaments del papa Francesc —sobretot l'exhortació pastoral *Evangelii gaudium*— i les resolucions del Concili Provincial Tarraconense de 1995. Pensem que és l'hora de retrobar la dimensió espiritual mitjançant l'amistat amb Déu i la pregària, i alhora aprofundir en la dimensió social de la fe» (del pròleg del llibre).

REMAD MAR ADENTRO

Fraternidad en un mundo herido

El próximo día 2 de febrero celebraremos la XXV Jornada de la Vida Consagrada, que tiene como lema «La vida consagrada, parábola de fraternidad en un mundo herido». El lema se hace eco de la condición herida tanto del ser humano como de la creación entera y, por otro lado, de la vocación y misión de las personas consagradas en la Iglesia y en la sociedad, que han de ser signo visible de la cercanía de Dios con cada persona. Todo ello desde la perspectiva de la parábola del buen samaritano, que enseña que debemos convertirnos en prójimos de todos, incluso de los enemigos. Ser prójimo significa cumplir el mandamiento del amor con todas las personas, sobre todo con las más vulnerables y heridas que encontramos en el camino.

La parábola del buen samaritano ha de ser nuestro criterio de comportamiento, y muestra claramente la universalidad del amor que se debe ofrecer al necesitado, sea

quien sea, sin importar de dónde venga. Mi prójimo es cualquiera que tenga necesidad de mí y al que yo pueda ayudar. De este modo, se universaliza el concepto de prójimo pero, a la vez, permanece concreto. Aunque se extienda a todos los seres humanos, el amor al prójimo no se diluye en una actitud genérica y abstracta, poco exigente en sí misma, sino que requiere un compromiso práctico en el tiempo y en el espacio, en el momento presente y en el lugar en que vivo. Este es el criterio de comportamiento y la medida que nos propone Jesús: la universalidad del amor que se dirige a todo hermano necesitado, quienquiera que sea.

Los Padres de la Iglesia han interpretado esta parábola desde una perspectiva cristológica. El camino de Jerusalén a Jericó aparece como imagen de la historia universal; el hombre que yace medio muerto al borde del camino es imagen de la humanidad, herida por el pecado, y Nuestro Señor Jesucristo es el

Buen Samaritano. Como señala la constitución pastoral *Gaudium et spes* del Concilio ecuménico Vaticano II sobre la Iglesia en el mundo actual, Jesucristo «con su encarnación se ha unido, en cierto modo, con todo hombre. Trabajó con manos de hombre, pensó con inteligencia de hombre, obró con voluntad de hombre, amó con corazón de hombre. Nacido de la Virgen María, se hizo verdaderamente uno de los nuestros, semejante en todo a nosotros, excepto en el pecado» (GS 22).

Jesucristo es solidario con el género humano: experimentó el sufrimiento, el cansancio, el hambre y la sed; experimentó también los sentimientos humanos de alegría, tristeza, indignación, admiración y, sobre todo, el amor. Los Evangelios relatan sobre todo su amor a los demás, hasta dar la vida. Manifiesta su solidaridad en primer lugar por el hecho de la encarnación, compartiendo nuestra condición humana, haciéndose hombre como nosotros. Este amor solidario

está presente en toda su vida terrena, se manifiesta particularmente con los que sufren, con los cansados y agobiados, y se expresará de manera especial con su sacrificio redentor en la cruz. Es el buen samaritano que viene a salvar, a curar, a llenar de vida.

Los miembros de la Vida Consagrada hacen presente al Señor en medio del mundo y conocen las luchas y los sufrimientos de la vida en carne propia y ajena. Aprenden en la escuela de Cristo buen samaritano: rezan, recorren caminos de vida común, de misión compartida, eligen la pobreza y la sencillez del Señor. En su corazón contemplativo y activo son profecía de fraternidad. Son hombres y mujeres que se acercan al borde del camino en el rincón desconocido de una barriada, en el coro de un monasterio, en el corazón de residencias, hospitales y escuelas, y se convierten en aceite y vino para las heridas del mundo, especialmente de los más necesitados. Damos gracias a Dios por ellos, y les damos gracias por su ejemplo de fraternidad y de compromiso en nuestra diócesis.

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa